

kirkjunni og sær innar í kirkju-
una, leggur alt fyrir eitt merki
til þær vakurt útskornu fjalir
millum kór og kirkjuskjup. Út-
skeringin er í stíl við gamla
föroyskan kirkjutræskurð, sum
nógv her í Havn ikki kenna,
uttan kanska frá myndum úr
Daniel Bruuns bók »Fra de fær-
øske Bygders». Tað er hilt sama,
sum gongur aftur: krossurin,
livstræðið, hjartað og tímaglasið;
eisini á teim útskornu stóla-
hövudum finna vit krossin aftur.
Hóast alt hetta er henda kirkja
einki kopi av teim gomlu; hon
er ljósari, orsakað av, at hon
hefur málað hvølv, ikki hin
vanliga himnabláa litin, men
ljósagrátt, hin niðari parturin
av bróstinum heisaður, eins og
tær útskornu fjalir, hin sera
vakri doypifuntur og lesipultur.

Kirkjumenn, sum sjálvir hava
smíðað kirkjuna, hava æru av
hesi hugnaligu og vælsmíðaðu
kirkju, har er einki at finna
at nokrum, alt er samljóð, ja,
enná altardákurin er seymaður
eftir træsrukðamynstrum úr
gomlum kirkjum, á altaranum
tveir vakrir stakar og ein gomul
líbil, sum hefur ligið í hini
gomlu kirkjunni, og so oman
fyrir altarið hin vakra altartalyan,
sum S. E. Joensen úr Mykinesi
hefur málað: Jesus gongur á
vatninum. Ein eldri Fugloyngur
segði, at hann varð reilgilla
rørdur um hjartað, tá ið hann
sá hin hvíta Kristus á altartaly-
ni. Já, hon er vøkur og
Kristus-myndin stígur ógvuliga
livandi fram. Á tí þúra slættu
ekirannu standa á silvurplátu
hesi orð:

»Í minninum um faðir mín
S. M. Zachariasen og móður
mína Malenu Fredrikku, fodd
Simonsen, varð henda talva
givin kirkjunni á Kirkju ár 1933,
J. Zachariasen,« amtslæknir, og
er hetta einasta innrit í kirkjunni.

— Tað frættist skjótt um
bygðina, at farið skuldi verða í
kirkju kl. hálvgrum eitt, og eitt
sindur undan var stógvandi fult
av fólki norðuri á Veggnum,
og rættstundis kemur skráð-
gongan úr Gílini: Próstur og
amtmaður á odda, beint aftaná
teir fimm prestar í ornat og
løgtingsformaðurin. Norður við
skúlan stegja teir, til klokkan
ringir, og spakuliga gingu teir
oman á Deild og norður í kirkju-
una, sum longu tá var full av
fólki. Sjálfandi var kirkjan ov
lítil til ta stóru mannfjöld, men
her var eingin trokan, alt var
merkt av hesi hátíðarmiklu
stund, sum ein maður segði
tann dagin: har, sum prósturin
er við, verður altíð hátíðarmikið.

So ljóða tær kendu tónur frá
urgini: Kirkjan hon er eitt
gamalt hús . . . og hin fulltón-
andi sálmasongurin ljómaði fyrir
fyrstu ferð út í hetta kirkju-
rúmið. Prósturinn talaði so yvir
orðini: Tí at annan grundvöll
kann eingin leggja enn tann,
sum lagdur er, og hann er Jesus
Kristus; hann minti í síni frá-
liku vígslutalu á, at henda
kirkja á dupultan hátt stóð á
halgari grund, bygðarnavnið
segði frá, at her var gomul
kirkjubygð, og at fólkið hevði

longst eftir at fáa kirkju aftur,
tey høvdu sýnt trúskap móti
kirkjunni við tað, at tey vóru
komin saman til lestur sunnu-
dag eftir sunnudag í olli hesi
100 ár, síðan kirkjan varð flutt
til Haltarvíkar, tí var tað hon-
um ein gleði embætisvegna at
geva hesa kirkjuna upp í hend-
urnar á kirkjufólkinum í Kirkju-
bygð.

Aftaná vígsluna, sum fór fram
á föroyskum máli, steig sóknar-
presturin Knudsen upp á præd-
ikastólin og prædikaði yvir
evangelíð til 6. sun. eftir páskir.
Hann, sum hefur verið so hug-
aður at fáa hesa kirkju í lag,
helt á somu stund sína fráfar-
ingarprædiku.

Kl. var yvir 3, áðrenn komið
var úr kirkjunni, og kl. 7 skuldi
»Smírlu» av stað aftur, so nú
ráddi um at nýta tíðina væl,
men tey vóru nógv av bygda-
fólkinum, sum hildu, at hetta
var einki skil í at fara so skjótt
av stað aftur, tey vildu gjarna
víst okkum meira blíðskap enn,
men vit siga teim takk fyrir tann
ófora blíðskap, sum vit við gleði
merkti; tað er hesin hjartaligi
blíðskapur sum leggur sín ser-
liga dām yvir eina föroyska
bygð.

Ferðamaður.

Et og andet.

Uret.

En Mand kom ind til en Ur-
mager for at faa sit Ur efter en
Reparation. Urmageren paastod,
at han havde det ikke. Hvor-
eftir Manden gik til en Sagfører,
der trostede ham med at sige:
— Har han Uret, saa har han
Uret, og saa skal jeg nok skaffe
dig Uret; det er jo klart, at den
af jer, som har Uret, har Uret,
og har du Ret, skal du nok
faa Uret.

Bare rolig.

En Gang, da den berømte
Skuespiller Paull i Dresdens spil-
lede Frans Moor i Schillers
Skuespil »Roverne» og i den
gribende Scene, hvor denne tror
at se en Aand, udstødte de
angstfulde Ord: — Ha! Hvem
lister sig frem dér! fik han fra
Kulissen det trøstende Svar for-
tæller »Nordsjællands Venstre-
blad»:

— Det er ikke andre end mig,
Hr. Paull; jeg gaar og søger efter
et Vridbor.

Ærlighedens Belønning.

Digteren Victor Hugo tabte en-
gang under sin Paaklædning en
Franc og kunde ikke finde den
igen. Den næste Morgen bragte
hans Stuepige ham Montonen og
fortalte, at hun havde fundet
den under Sengen.

— Vel, mit Barn, sagde Dig-
teren, behold Skillingen som Løn
for Deres Ærlighed.

Nogle Aftener senere smed
Hugo sin Vest hen over en Stol,
hvorved en Louisdor faldt ud paa
Tæppet, uden at han lagde Mærke
til det. I Løbet af den næste
Dag savnede Digteren Guldstyk-
ket og bad Stuepigen søge efter
det.

— Ih, det har jeg allerede
fundet, meddelte Pigebarnt.

— Men hvor er det? spurgte
Hugo.

Stuepigen tilkastede ham et

A/S

BALSLEV & GOOS

TELF. 20 & 237 THORSHAVN TELF. 20 & 237

Træløst en gros & en detail.

Altid stort Lager af alle Bygnings-
materialer til billigste Priser.

Bl. a. sælges Mursten til 10 Øre pr. Stk.

Blik fuldt af Forbavelse og ud-
brød:

— Men, Monsiur Hugo, det
har jeg rigtig nok beholdt som
Løn for min Ærlighed!

Johannes Wulff:

En forsmaaet Kvinde.

Anne Lise sad højet over
Skrivmaskinen. De smidige Hæn-
der gled behændigt over Tan-
genterne. Fingrene stødte hurtigt
og rutineret mod de runde Tal-
og Bogstavskiver. Af og til slog
hun Nakken tilbage, saa Hoved-
et fik stolt Rejsning paa Hals-
sen; det gav hende en behagelig,
lidt svimmel Fornemmelse af
Højhed og Fornemhed. Saa ske-
lede hun til Fuldmægtigen, og
da denne skælede igen, tænkte
hun: »Fuldmægtig Hansen ligner
det Bestandig en Gedebug med
det Skæg — det har han nu
gjort i 2 Aar, gid den Mand
vilde tage sig sammen og klippe
det Skæg af, i hvert Fald den
nederste Del, saa var der dog
sket en Forandring her paa dette
Kontor, hvor alt ellers er evigt
og aldeles uforanderligt». Anne
Lise folte sig selv som en Kvinde
med Anstand og Ynde, en Fornem
Dame, der ved et Uheld var
kommet til at sidde her hos »A.
W. Meyers» og skrive paa en
lille, elendig, daarligt sammensat
Skrivmaskine. Hendes Moder
var død mens hun var en lille
Pige, Faderen var en stakkels
kræftplaget Mand, der kun for-
manede at sidde stille i en Rulle-
stol, lade de syge Øjne fare taal-
modigt alle Stuens fire Vægge
rundt, en tavs Mand med det
bestandigt lidende, svage Lege-
me krummet sammen som en
bedrovet formet Undskyldning.
Hans eneste Opmuntring var
Anne Lise og en lille Kanarie-
fugl, hvis Bur hang i Vinduet.
Den kvædede kun 3 Dage hvert
Førar, og for den syge Mand
var disse Dage festlige, skönt
de tonede en forvirret Længsel
ind i hans Sjæl, skönt de var
som en Sang om, at alt var forbi,
en Solopgange, der var endt i
de graa Dages Tusmørke. Men
Fuglen trøstede ham dog ogsaa
naar den ikke sang, den var
fængslet som han, pint, som han,
mishandlet som han, vendte sine
Øjne i melankolsk Sæt næsten
lige som han selv. Og saa var
der Anne Lise, ja ogsaa hun
trøstede ham. Naar hun kom, gik
der lige som en forunderlig Suk-
sen gennem de smaa Stuer;

Luften blafrede og blev levende,
Kaniariefuglen lettede paa de
bløde Vinger, og selv Uret tog
til at dikke paa en selsom livs-
berusende Maade, som gik hvert
Slag Uret selv til Hjertet. Ja,
Anne Lise var en »Lise» for
ham, som han plejede at sige
stille for sig selv eller til Kani-
ariefuglen, som ganske vist ikke
forstod det, men dog paa en
eller anden Maade maatte høre
det eller fornemme det. Men
Anne Lise var en fornem Kvinde;
hun folte det selv, ja, han folte
det ogsaa og maaske endog Kani-
ariefuglen indsaar det — den
var i hvert Fald meget mere
væver i Benene og Vingerne,
naar hun stak dens sædvanlige
Kost ind i Buret til den, end
naar den syge Mand talte til
den — saa kunde han være nok
saa opmuntrende i sine Udtal-
elser.

Anne Lise vidste, at hun var
en fornem Kvinde; to unge Kol-
leger havde ligefrem rent ud
sagt det til hende, og der var
saa mange, der hver Dag med
beundrede Øjne paa en tavs
Maade sagde det samme — det
kunde ikke være andet, fornem
maatte hun være, og det gjorde
hende irriteret at vide det, for
det forpligter til Anstand og Vær-
hed, til megen Filosofi og Spe-
kulation: man skal gaa paa en
ganske bestemt Maade, en let,
hyrervende og dog ikke for has-
tig Gang; man skal ikke hilse
for tidligt, ikke for smilende og
dog ikke for mut; man skal
dvæle lidt smægtende over de
Ord, der indeholder Bogstavel
a, thi dette Bogstav kan udtales
raffineret og med daarende Vel-
lyd; og der er tusinde andre,
smaa eller store Ting, man skal
passe paa, og af alle disse tusinde
Ting, hvad enten de er smaa
eller store, er end ikke den mind-
ste ligegyldig.

Saaledes gik Anne Lise da
med stolte Trin gennem Verden,
og alle maatte de beundre hen-
des Stolthed og hendes Ynde,
thi de forenede sig i majestetisk
Glorie om hendes Legeme. In-
gen havde endnu turdet tale
fortrolig med hende, hun var
lige som beskyttet af en iskold,
jernhaard Brynje, og hendes
Bekendte sagde om hende: Mon
hun har Hjerte, Anne Lise,
mon hun har Blod og Varme
ligesom os andre dødelige?
Men det hørte Anne Lise ikke,
og havde hun hørt det, havde
hun smilet ganske behersket,
ganske nøgternt og upaavirket
og havde svaret: »Hjertet har
man vel inde i sig; I tager det
maaske frem engang imellem».

Til sin Fader talte hun ikke
meget; hvad skulde man sige til
den gamle, syge Mand; han
havde det jo godt i sin Rulle-
stol; han kunde sidde og se ud
ad Vinduet; han kunde sidde
der og tænke paa mange Ting,
ingen forlangte af ham, at han
skulde skrive paa Maskine eller
klastre Frimærker paa Breve;
af ham forlangte ingen noget,
hun heller ikke; han var hen-
des Fader; saadan havde det
altid været. Kendsgerningen var
saa dyb og rodfæstet, at den
skyggede over enhver anden
Form for Forbindelse mellem
hende og ham. Han var hendes
Fader, javel; om Dagen skinner
Solen, om Natten er det mørkt;
det er Jul en Gang om Aaret;
uafrystelige og uforanderlige
Kendsgerninger, tørre som Tal
og evindelige som Livets Timer
for en ung, selvsikker Pige paa
19 Aar.

Omkring Anne Lise voksede
en Mur af store, tunge Sten;
den voksede op om hende, hun
lagde selv Sten paa Sten; hun
slæbte dem langvejs fra og byg-
gede mojsommeligt Muren op
om sig. Hvordan skulde hun da
kunne se sin Far, sine Venin-
der, sine Bekendte. Hun skjulte
sig selv, og dog vilde hun ses
af alle; men kun hendes Skøn-
hed saa de, ikke hende selv.
Bojes maatte den ranke, stive
Stængel, enten bojes eller knæk-
kes. Naadigt er Livet, det knæk-
ker hellere Menneskene, end det
kvæler dem; det knuser for at
oprejse; det lader Skyerne
trække advarende sammen, for
det slipper det tilfældigvis
Lyn los; det dræber ikke den,
der endnu ikke er vaagnet op
til Livet.

Der gives her i Verden ingen
saa hovmodig, ingen saa stolt,
at han ikke i et givet Øjeblik
overtrumpes af en endnu hov-
modigere, en endnu mere stolt
Natur. Livet er en sammen-
hængende Kæde af Nederlag og
Sejre. Sejrer du, da godt for
dig; taber du, da godt for din
Fjende. Men for nogle Menne-
sker er det i et givet Øjeblik
bedre at tabe end at vinde;
nogle trenger paa et vist Tids-
punkt mere til at græde ud end
til at le.

Anne Lise traf den der var
stoltere og sterkere end hun;
hendes egen Stolthed førte hende
i hans Garn; thi hun anede
ikke, at nogen kunde overgaa
hende i Magt. Al hun kunde
en lille Maskinkriverske kunde
ikke standse hendes Foragt for
de fleste af hendes Medmenne-
sker; saa meget desto mere
tænkte hun at stige. Paa Drom-
menes Vinger vilde hun stige
op i det Rige, hendes Fantasi
havde skabt, og hvor hun var
Dronning, almægtig og ene-
raadende.

Paa et Bal mødte hun den
unge Ingeniør Poul Molde, en
ung, slank, lyshaaret Mand,
hvis urokkelige Selvtillid hende
godt gemt gav hans charme-
rende og friske Væsen. Anne
Lise havde ikke tænkt nogen-
sinde, at nogen Mand kunde
blive farlig for hende; mindst
af alt kunde hun tænke sig det
om Poul Molde, hvis Øjne var
store, naive og blaa og hvis
Ansigtstræk var indsmigrende.
Han saa saa fordringsløs ud,
som forlangte han kun at faa
unge Piger til at le og føle sig
veltilpas. En meget rar ung
Mand, tænkte hun efter deres
første Møde; men da han første
Gang uden at spørge om Forlov
kyssede hende og trykkede
hende varmt ind til sig, tænkte
hun ikke mere saadan. Selv-

(Fortsættes paa 4. Side.)